pevnost
edice

Petr
Heteša

Mrtvá zóna

Cybrain

III.

Petr Heteša

MRTVÁ ZÓNA

Petr Heteša

MRTVÁ ZÓNA

CYBRAIN III.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2010
Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2010

ISBN 978-80-7425-049-1

I. KONTAKT

1.

Pestrobarevné podzimní listí se kolem mě vznášelo ve větru jako nějací ranění ptáci, z nichž někteří dopadali až na zem a někteří se usadili na kamenných náhrobcích. Carlingtonský hřbitov byl rozsáhlejší, než jsem si původně představoval, a vzhledem k tomu, že jsem vůbec netušil, kde bych měl hledat, byl jsem nucen ho projít téměř celý. Ovšem vzhledem k zákonitostem tohoto světa mě to mohlo napadnout hned, že na něj přijdu až úplně nakonec. Měl jsem se hned na začátku obrátit a začít z opačného konce. Měl jsem ten zákon schválnosti prostě přelstít. Vykročit, předstírat, že míním začít tady, a pak se najednou obrátit a začít z druhého konce.

Miakayla Szabowská měla společný náhrobek se svým manželem a dcerou, tedy dvěma lidmi, díky kterým se nakonec ocitla v Cybrainu. Zatímco díky mně se pak už z něj nikdy nedostala. Všichni strůjci jejího osudu tedy teď byli na jednom místě, i když dva z nich již nepochybně důkladně zetlelí.

Mrzelo mě, že na tom náhrobku nemá aspoň fotku. Nedovedl jsem si ji vůbec představit. Vlastně jsem ji nikdy mimo Cybrain neviděl. Nikdy jsme se v reálném světě nesetkali a nikdy předtím jsme vlastně o sobě nevěděli. A přitom jsme byli možná po celou tu dobu v jedné místnosti, vzdáleni od sebe pouhých pět metrů, napojeni na infůze nejrůznějších sajrajtů, které nás udržovaly při životě, zatímco naše mozky zápolily v Cybrainu s celým světem.

V tom cybrainovském podzemí měla rudé vlasy, skoro až do oranžova, postavu hlavní hrdinky z Tomb Rider, dlouhé řasy a sebevědomý pohled. Přitom ve skutečnosti to mohla být velmi subtilní a plachá žena. V každém případě byla velmi chytrá. V tom skutečném světě přednášela na matematicko-fyzikální fakultě. Aspoň to tvrdila. V každém případě v Cybrainu se stala na čtvrt roku nedílnou součástí mého kybernetického života, a jestli se někdo zasloužil o to, že jsem neskončil v popravčí místnosti federálního vězení ve Wisconsinu, byla to právě ona. Díky ní se mi podařilo rozkrýt to obludné spiknutí, na jehož konci byl obrovský balík peněz pro ty na jedné straně a smrt pro mě na straně druhé. Jestliže žiji, je to její zásluha. A jestli je ona mrtvá, je to vlastně částečně moje vina.

Je to už čtrnáct měsíců a teprve teď mě napadlo sednout do auta a jet těch čtyři sta mil až sem. Vlastně jsem vůbec nechápal, proč mě to nenapadlo hned tehdy, když bylo po všem a sundali mi elektrody z hlavy a vykopali z toho sarkofágu hluboko pod pískem Nevadské pouště. Jak to, že jsem tu ještě nebyl, sakra? Asi to bylo tím, že jsem chtěl na všechno zapomenout, že jsem to chtěl všechno vymazat ze své paměti, jako by to snad nikdy nebylo.

Zástupci Cybrainu mi sice nabízeli, že mi všechno, co se tam stalo, vymažou z paměti, ale to jsem odmítl. Odmítl jsem jakékoliv další zásahy do svého mozku, odmítl jsem se na ně znova připojit a slíbil si, že už mě nikdo k ničemu podobnému nedonutí.

Takže jsem tam stál v tom poletujícím listí a zíral na ta písmena vytesaná v mramorovém náhrobku.

Miakayla Szabowská.

Tak ona se skutečně jmenovala Miakayla. Nevěřil jsem jí

to. Myslel jsem, že si to jméno vybrala pro Cybrain. A teď to měla na náhrobku.

Nevěděl jsem, proč jsem tu až doteď nebyl, ale dobře jsem věděl, proč jsem tu právě teď. Proč tu teď okouním v podzimním listí nad kusem šutru s několika písmeny. Je to jenom díky těm pitomcům z Cybrainu, kteří měli tu drzost, že mě po čtrnácti měsících opět navštívili, a dokonce měli tu drzost mi učinit nabídku, jestli bych se tam nechtěl podívat zpátky. Debilové.

Najednou se mi to všechno vrátilo. Fragmenty upírských kyborgů požírající vše živé, utržené končetiny Katalyn a její opancéřovaná hlava s obrovskými šrouby v zátylku, obří nenasytné stroje stravující softwarové řetězce (kterými jsme koneckonců byli i my), krvelační vlci s hřebíky místo srsti, které vystřelovali proti všemu živému, detail vodovodní trubky zabořené hluboko v břiše toho dobráka Matlocka, kterou jsme do něj lili jakýsi Toxycoin či co, antivirové klece v tekutých pískách, do kterých nás stahovaly štětinaté chobotnice, genetický alchymista Robinson, který dokázal stvořit z nejrůznějších biologicko-kybernetických zbytků organismus, jaký jsme v životě neviděli. Bezpečnostní hlídky vybavené kamerovým systémem a s neomylnou přesností střelby, velryby se zuby jako sloní kly plnými jedu, netopýři velikosti labutí s drápy jako břitvy, inteligentní mech, jehož řeči jsme vůbec nerozuměli, Kočička Pejsková v roli Matky Terezy (s tělem tygra a hlavou vlka), Chang se svými zelenými utrejchy, které nás vždycky dokázaly znova postavit na nohy. Uhlazený Bellini se svými skvělými zbraňovými systémy a v neposlední řadě ten hlupák Kersham, se kterým jsem si chtěl vyřídit účty jako s posledním, a dopadlo to tak, jak to dopadlo. Mi-

akayla Szabowská má náhrobek na carlingtonském hřbitově, zatímco já žiji.

2.

Přišli dva a představili se jako John Enberg a Roland Cowley. Nebyli staří. Něco kolem třicítky, ohození ve skvělém kvádru od Armaniho, vázanky jako z metalického kovu (napadlo mě zprvu, jestli to nejsou zástupci nějaké automobilky), bílé košile se zlatými manžetovými knoflíčky. Posadil jsem je ve svém prostorném obývacím pokoji, jehož celou jednu stěnu zabírala obří plazmová obrazovka a tu druhou prosklená stěna vedoucí na velkou terasu, ze které byla z toho osmého patra vidět půlka Baltimore.

„Hm, je vidět, že jste ty naše peníze využil docela účelně, pane Honbergu," řekl ten, co se představil jako Enberg, když se rozhlédl po bytě.

A já byl doma. Ne tedy jenom v tom svém bytě, ale i co se týká původu mých návštěvníků.

Cybrain.

Jasně, dostal jsem od Cybrainu odškodnění. Z jejich pohledu obrovské. Z toho mého směšné. Jenže oni to pochopit nikdy nedokázali, protože ani nemohli. Oni tam totiž nikdy nebyli, oni si jenom seděli v těch svých futuristických kancelářích nad městem s notebookem na stole a hráli si nanejvýš počítačové hry. Oni realitu Cybrainu nikdy nezažili a tomu, kdo tam nikdy nebyl, nemělo ani cenu ji vysvětlovat, protože to prostě pochopit stejně nešlo.

„Vy jste z Cybrainu?" zeptal jsem se a šel k baru.

„Přesně tak," odpověděl jeden z nich.

Nebylo co řešit.

Otevřel jsem horní skříňku, a když jsem se otočil, měl

jsem v ruce obrovskou armádní pistoli Steyr se zásobníkem na čtrnáct nábojů plus jedním v nábojové komoře. Namířil jsem tomu, co se představil jako Enberg, přímo na hlavu.

Jejich vyděšené oči se rozšířily do dvojnásobných rozměrů. Pro mne to byli vlastně ještě kluci. A realitu poznali skutečně jenom ze svých luxusních firemních kanceláří, ze kterých se přesouvali maximálně tak do luxusních restaurací a poté do luxusních bytů za neméně luxusními manželkami. A já měl za sebou dvě věci, které už mi nikdo neodpáře. Irák a Cybrain. A oni to pochopitelně věděli. Museli to vědět. Museli vědět, že ten můj svět je jiný a oproti tomu jejich tak trošku vyšinutý. V tuto chvíli pak totálně vyšinutý.

Cowley zvedl vyděšeně ruce. Bylo evidentní, že jim jejich nadřízení před touto misí zapomněli říct, co všechno ve mně může to jedno pitomé slovo Cybrain vyvolat.

„Ježíšmarjá, nevím, co chcete udělat, ale ať je to cokoliv, tak to nedělejte."

„Vypadněte," řekl jsem jenom.

Oba dva jako na povel vstali. Nebyli to žádní hrdinové. Asi se ještě nikdy nedívali do hlavně devítimilimetrového revolveru, který drží v ruce nevypočitatelný šílenec.

„Nechcete si vyslechnout aspoň naši velkorysou nabídku?" zkoušel to ještě Enberg.

„Nepotřebuju ji slyšet. Znám ji. Přišli jste se zeptat, jestli se náhodou nechci vrátit do Cybrainu."

Oba se po sobě podívali. Potom Cowley řekl:

„Ale nevíte za kolik."

„Život těžko oceníte. A tam jde o život, pokud to nevíte. Což bych se docela divil. Je to vaše dítě. Musíte ho znát."

„Teď možná dementní. Ale díky vám by tomu tak nemuselo být napořád."

„Jděte do prdele.“
Otočili se ke dveřím.
„Kolik?“ zeptal jsem se, když Enberg sahal po klice.
Otočili se zpátky.
„Půl milionu dolarů.“
„Debilové.“

3.

Tři dny nato jsem pak sedl do auta a jel na carlingtonský hřbitov položit na hrob Miakayly Szabowské květiny. Jel jsem čtyři sta mil s kyticí povadlých růží na zadním sedadle, jenom abych sám sebe přesvědčil, že Miakaylina smrt nebyla zbytečná. Ale tak moc jsem si tím zase jist nebyl. Zkurvený svět.

4.

Deset dní poté mi zavolala nějaká holka se středoškolským hlasem plným tepla a sedmikrásek a sdělila mi, že by se mnou rád mluvil inženýr Truman. Zeptal jsem se jí, proč mi teda nezavolá, načež ona odvětila, že mi zrovna volá.

“V tom případě máte, pane inženýre, velice dívčí hlas.“ řekl jsem do telefonu a na druhé straně bylo chvíli ticho a pak se ozvalo:

„Já jsem Miriam ze sekretariátu pana Trumana, pane Honbergu.“

„Aha,“ řekl jsem nechápavě a čekal na další vývoj toho našeho dialogu.

„Takže mohu ho přepojit?“

„Hořím nedočkavostí,“ řekl jsem a v telefonu to začalo chřestit, jako když přepojuje někam do středověkého sklepa.

„Truman, dobrý den pane Honbergu.“

„Dobrý den pane Trumane. Jestli se jedná o pojistku, vysavače nebo loketní opěrky do auta, nic z toho nepotřebuji.“

„Prosím?“

„Vy nejste od pojišťovny?“

„Tady je Truman z Cybrainu, pane Honbergu.“

„Aha.“

„Miriam vám to neřekla?“

„Nezmínila se ani slovem. Možná ještě neměla ranní kávu.“

„Měla už dvě.“

„Možná pro správný rozjezd potřebuje tři.“

„Nechme těch keců. Uvítal bych schůzku s vámi.“

„Pojišťováky aspoň vyslechnu. Cybrain rovnou pokládám.“

„Počkejte, počkejte sakra. Je to všechno jinak.“

„Skutečně? Že by správní rada odhlasovala zvýšení mého odškodného?“

„Stačí mi hodina vašeho času. A jestli ji chcete zaplatit, dostanete ji zaplacenu.“

„Jo? A z čeho? Podle toho, co průběžně čtu v tisku, tak se Cybrain nadobro položil.“

„Máme ještě nějaké fondy stranou.“

„Aha. Ale stejně si myslím, že jakákoliv schůzka je zcela bezpředmětná. Vašim hochům jsem to zcela srozumitelně a názorně vysvětlil. Aspoň si myslím.“

„Myslíte špatně. Moc jste jim toho nevysvětlil. Nebo spíše oni vám toho moc nevysvětlili. Ale nemá cenu takhle kafrat po telefonu. Opravdu mi nedáte ani tu hodinu?“

Zamyslel jsem se. Pak jsem řekl:

„Dnes večer U Velblouda, na rohu dvacáté druhé."
„Budu tam v osm hodin. Vyhovuje?"
„Snad."

5.

Inženýru Trumanovi mohlo být tak plus mínus čtyřicet. Krátké světlé, ale husté vlasy, světlé obočí a stejně světlou košili s modrou vzorovanou vázankou. Mohutná postava. Tedy mohutná spíše do šířky než do výšky. Takový ten typický dobrácký tlusťoch s tlapama zakončenýma tlustými neforemnými prsty.

„Nejde nám o byznys. Kluci vám nestačili říct, že vlastně vůbec nejde o Cybrain jako takový." řekl a snažil se uchopit šálek s kávou, ale to ouško bylo příliš malinkaté na ty jeho obří pudingové prsty, takže s tím měl velké problémy.

Bar U Velblouda byl téměř poloprázdný, což nám vyhovovalo.

„Ne? A o co potom?" zeptal jsem se.

„O ty lidi, co zůstali připojení, a co jsou zatím ještě relativně v pořádku, a co by bylo možné zachránit."

„Příbuzným těch, co nepřežili, jste vyplatili odškodné. Těm, co přežili a stali se z nich nemohoucí ochrnutí dementi, těm platíte pořád. A pak tam máte ještě několik dalších, o kterých si myslíte, že by je bylo možné zachránit?"

„Přesně tak."

„Kolik jich je?"

„Osm."

„To není moc hezký výsledek, z osmdesáti."

„Po tom totálním kolapsu systému se Cybrain skutečně položil, jak jste sám říkal. Nemá na další vyplacení odškodného. Bylo by lepší je zachránit, protože pokud se tak ne-

stane, tak jejich pozůstalí stejně už nic nedostanou. Je to čistý krach, pane Honbergu. Nejen kvůli výplatám obrovského odškodného, ale také kvůli těm za zrušené smlouvy. Nebylo jich málo a byly to částky, které si ani nedovedete představit. Celý ten byznys se prostě položil."

„To je ale váš problém. Ostatně ke mně se Cybrain také nezachoval zrovna pěkně."

„Co se stalo, stalo se. To už nevrátíme. Pojďme se bavit o tom, co je teď."

„Já vám nepomůžu. Už z principu. To prostě nejde."

„Stačí vyvést ty lidi, tedy ty, co stále ještě žijí a leží připojení v našem vědeckém centru v Nevadské poušti. Vyvést je do eliminační zóny. Vy víte stejně dobře jako já, že bez rizika poškození mozku je prostě odpojit ze systému nemůžeme. Nevíme, v kolika jsou zrovna softwarových interakcí, jak dalece jsou zapojeni do systému, co tam dělají."

„Čekají na prince."

„A rozhodně už nemíníme riskovat jejich životy. Už nám ani nejde tak o to, že by mohl zkolabovat celý systém, který už stejně zkolaboval. Teď nám už jde opravdu jenom o to dostat lidi do zóny, ve které je bude možné bez rizika odpojit. A vy se tam vyznáte."

„Jste se asi zbláznil, ne? Je vidět, že o tom, jak to tam uvnitř vypadá, nevíte skoro nic. Nikdy jste tam nebyl."

„To je pravda. Znám to jenom ze simulací a sám jsem znova prostudoval celý ten systém."

„Z monitoru vašeho počítače. Ale vevnitř je to úplně jiné, věřte mi. Nebýt Miakayly, Katalyn a Matlocka, kteří tam byli se mnou a kteří už bohužel nežijí, tak bych tam sám nebyl schopen udělat ani krok."

„Katalyn a Matlock byli jenom software, pane Honbergu.“

„Díky za zprávu. Ale tam to byli mí přátelé. Víte hovno o Cybrainu.“

„Byl jsem šéfem vývoje, takže něco o něm přece jenom vím,“ řekl trochu uraženě.

„Takže tu zrůdnost jste vymyslel vy?“

„Vymyslel to tým specialistů na software a umělou inteligenci. Byli v něm technici i biologové. Já osobně jsem nevymýšlel nic, ale šéfoval jsem tomu vývoji. Proto mám i osobní zájem dostat těch osm lidí ze systému.“

„Ale těch dvaasedmdesát nebo kolik, co se z něj už nedostalo, vás netrápí.“

„Ale trápí, to víte, že trápí. Ovšem smlouvu podepsali dobrovolně.“

„Na rozdíl ode mě.“

„Oživováním minulých křivd nic nevyřešíme, pane Honbergu. Pojďme řešit problémy, které ještě můžeme ovlivnit, a ne ty, které jsou provždy už nevratitelné a tím pádem i neřešitelné.“

Napil jsem se perlivé vody, potom položil sklenici zpět na stůl a řekl:

„Vaše teorie, že bych se tam mohl vrátit a něco tam dokázat, je úplně mimo, pane inženýre. Nevyznal jsem se tam, ani když byl Cybrain v pořádku, natož teď, kdy celý systém zkolaboval. Co se tam teď vůbec děje? Ví to vůbec někdo? A skutečně si myslíte, že je tam ještě něco funkčního?“

„Po tom všem byl samozřejmě celý systém odpojen od všech vstupů a výstupů datových sítí, takže žádné spojení s vnitřkem skutečně neexistuje. Ovšem podle našich studií,

průzkumů a nejrůznějších simulací ten systém není mrtvý. Žije vlastním životem.“

„Myslíte?“

„Podle aktivity mozků těch osmi stále připojených lidí určitě.“

„Nedovedu si to vůbec představit.“

„Je pravda, že nikdo neví, co ta exploze způsobila a jak velká ta destrukční síla byla. Jaké části jsou poškozeny a co přežilo relativně v pořádku. Možná je tam jenom nějaká maličkost, nějaká blbost, která to všechno blokuje. Něco, co možná ani nestojí za řeč a čemu stačí velmi málo, aby to bylo odstraněno.“

„Myslíte?“

„Podívejte, je to takhle. Ten systém měl úžasné adaptabilní vlastnosti, byl několikanásobně jištěn proti podobným haváriím či kolapsům. Měl úžasné samoopravné a samočisticí vlastnosti, samoregulační prostředky. Ať se tam stalo cokoli, měl se ten systém vzpamatovat a začít pracovat na vlastní revitalizaci.“

„To se ale asi nestalo.“

„No právě. Nestalo, což si nikdo nedovede vysvětlit. Takže s největší pravděpodobností je tam něco, co tomu brání, co eliminovalo všechny ty jeho funkce zabezpečující vlastní přežití a vlastní opravy. Něco, co ho bojkotuje, i když motiv nám zatím není vůbec jasný. Ale musí to být něco podobného.“

„Tak tam sakra pošlete nějaký svůj vlastní tým expertů. Tým lidí, co ten systém stvořili a zkonstruovali, co znají jeho architekturu. Nebo sakra nějakého pitomého robota. Vždyť to nemůže být tak složitý.“

„To už jsme udělali,“ přerušil mě.

Překvapeně jsem se na něj podíval.

„No a?“ zeptal jsem se, když bylo vidět, že Trumanovi není moc do řeči.

„Prvně jsme to zkoušeli opravdu s roboty. Androidy, velice univerzálními, špičkovými. Ovšem on-line spojení s nimi nebylo možné, to jistě chápete. Vyskytlo by se nebezpečí infikování našeho vlastního systému zhoubnými viry přímo z Cybrainu, což jsme nemohli riskovat. Nemůžem se připojit na Cybrain na delší dobu. Předpokládáme, že tam mohou být takové věci, vůči kterým se prostě ještě nedokážeme bránit. Takže jsme je tam prostě dostali a spoléhali na to, že vše, co tam uvidí, nám pak sdělí po návratu.“

„Ovšem nevrátili se,“ poznamenal jsem.

„Ne, nevrátili. Dva týmy po čtyřech androidech. Ani jednoho z nich jsme již nikdy neviděli.“

„Zkoušeli jste to i s připojením nových lidí?“

„Ano… Vyslali jsme tam dva průzkumné týmy, vždy po třech lidech. Specialisté na viry.“

Odmlčel se.

„Podle toho, jakým způsobem mi to říkáte, tak asi nebyli moc úspěšní.“

„Nebyli… Dva z nich se nám už nepodařilo probrat k životu. Poškození jejich mozku bylo tak velké, že to prostě nebylo možné.“

„Takže čtyři přežili.“

„Ano… Čtyři přežili.“

„Předpokládám, že se nemohou hýbat.“

„Nemohou ani sami jíst. Jsou na infuzích. Nevnímají svět kolem sebe. Jeden je ještě pořád v kómatu, dva se probrali, ale jsou naprosto dementní.“

Znova se odmlčel.

„Čtvrtý?“ pobídl jsem ho.

„Ten čtvrtý se probral také. Ale moc nám toho o tom, jak to tam vypadá, neřekl.“

„Nebylo mu do řeči,“ doplnil jsem.

„Je na úrovni pětiletého dítěte a není šance, že se někdy zlepší.“

Otáčel jsem poloprázdnou sklenicí ve svých prstech.

„Skvělé. A po mně chcete, abych se tam vydal.“

„Pochopte, ti naši lidé tam nikdy před tím nebyli. Vy ano.“

„Nebyl jsem tam přece sám. Byla tam spousta dalších. Někteří dokonce několikrát. Někteří si na tom vybudovali docela slušný zdroj příjmů. Třeba takový Jack nebo Kersham.“

„Ti přece nepřežili.“

„Ale spousta před nimi ano.“

„Jenže nikdo nezná to, co vy.“

„A to je co?“

„Nikdo z nich se nikdy nedostal do zakázaných zón Cybrainu. Nikdo z nich nikdy nebyl v takzvaném podzemí Cybrainu, zatímco vy jste tam strávil většinu svého pobytu.“

„Nedobrovolně,“ poznamenal jsem.

„To na věci nic nemění. Ale víte, co tam je a s čím se tam můžete setkat, zatímco oni to nevěděli.“

„Tak jste je neměli posílat do podzemí, ale do toho oficiálního systému.“

„To jsme také udělali. Ale problém je, že při tom kolapsu se tam asi nějak ty hranice smazaly. Celá ta architektura se přeskupila, posunula. Nějak se to pomíchalo. Nebo lépe řečeno možná ani nepomíchalo, ale podzemí prostě získalo moc nad oficiálním Cybrainem. Proniklo do standardních

funkčních struktur. Alespoň to je naše teorie. Takže celý Cybrain je dneska s největší pravděpodobností tím, co bylo tenkrát podzemí. A vy víte, co v tom podzemí bylo. Asi jako jediný, protože tam došlo k tolika mutacím, že to pak už nevěděli ani správci té sítě. A dodnes to neví."

„Co by tam tak asi mohlo být? To, co tam ti debilové sami na sebe ušili. Zbytky nepoužitelných softwarových řetězců, odložené viry, útočné programy, odpad z výzkumu."

„Přesně tak, pane Honbergu. Akorát že správci celého toho blázince zapomněli, že se jedná o počítač pracující na biologických schématech a že spousta toho softwaru tam v sobě má zakódovány obrovské adaptabilní a reprodukční schopnosti, evoluční tendence. Sakra, vždyť se to chovalo jako opravdové biologické viry."

„Které se při tom kolapsu pomíchaly s těmi ušlechtilými organismy."

„Pravděpodobně ano," konstatoval Truman a opět zápolil s uchopením svého kávového šálku.

„S těmi skvělými inteligentními programy, co měly spolupracovat s armádou, pomáhat jim luštit zachycené šifry, popřípadě realizovat elektronickou zničující diverzi, proti které není žádná obrana."

„O tom já nic nevím," řekl trochu uraženě.

„Ale já ano. Měl jsem být jedním z nich."

„V každém případě dnes je ten systém pravděpodobně zahlcen, jak vy říkáte, organismy, o kterých nikdo nic neví a které přitom ovládají pořád ještě živý systém."

„A já je mám ukecat, aby propustily aspoň dosud připojené lidi."

„To je přesné, pane Honbergu. Myslel jsem, že se s nimi tak trochu znáte."

Musel jsem se rozesmát. Fakticky. Na celé kolo.

„Takže mám ukecat své staré kámoše, kteří unesli několik lidí."

„Jde nám skutečně o ty lidi. Cybrain jako takový už jsme odepsali."

„Nevěřím vám ani slovo. O lidi vám vůbec nejde. Jsou vám úplně ukradení. Sám jste říkal, že už byste je stejně neměli z čeho vyplatit. Jenže vám je líto odepsat to obludné biologické počítačové monstrum, toho Frankensteina, který stál několik miliard dolarů. Zjistili jste, že je pořád ještě živý a že by s tím možná šlo něco dělat, jenže ti vaši matlalové s tím neudělali vůbec nic… Naopak to něco udělalo s nimi. Dva nepřežili a ze čtyř jsou bezvládné loutky. Sežralo je jejich vlastní nezbedné dítě. A myslíte, že já za půl milionu dolarů tam vlezu a pomohu vám ho vyléčit a vrátit do vašich rukou. Pomohu vám ho ukecat, ať neblbne."

„Cena se zvýšila, pane Honbergu. Mohu operovat s rovným milionem."

„Jděte do hajzlu!"

6.

Biologicko-kybernetický systém Cybrain (Cybernetic Brain) balancoval někde mezi kvantovým, celulárním a biologickým počítačem a jeho největší předností, která z něj dělala skutečně unikát na pomezí umělé inteligence, bylo právě využití potenciálu lidského mozku, který se po připojení stal přímým účastníkem veškerých softwarových interakcí uvnitř systému.

Ten lidský element tam nebyl připojen kvůli tomu, aby se nějak zvýšila rychlost či výkonnost celé té struktury (naopak ji zpomaloval), ale pro získání zcela nové kvality, která

až doposud všem počítačovým systémům chyběla a kterou zatím nikdo nedokázal naprogramovat. A tou kvalitou byla intuice. Nic víc, nic míň. Počítač vybavený intuicí byl téměř nepřekonatelným protivníkem nejen ve srovnání s ostatními standardními počítači, ale i lidským mozkem. Nebylo divu, že o něj měla velký zájem armáda, která v době jeho fungování využívala tři čtvrtiny provozního času.

Pro lidský mozek byla upravena simulace tohoto vnitřního kybernetického prostoru pro vizuální, čichové a hmatové vjemy a byla uzpůsobena standardům pro mozek zcela běžným. To znamená, že pro bezproblémovou interakci s ostatními digitálními daty byla upravena do struktury připomínající svět, jak jej lidský mozek zná a vnímá. A bylo to skutečně věrné. Zažil jsem to. Přesuny mezi jednotlivými terminály se odehrávaly způsobem, který velice připomínal železnici, včetně rozlišení na nákladní o osobní vagony. Komunikační spojení na větší dálku bylo simulováno klasickými mobily. Autorizační software ve formě čipových karet, útočný software ve formě nejrůznějších zbraňových systémů, od pistolí přes velkorážné kulomety až po skutečná děla. Obranný systém formou policistů, organizační systém pomocí úředníků ve formě androidů. Ten vnitřní kybernetický svět byl prostě přizpůsoben v co největší možné míře standardnímu světu.

7.

Plukovník Rolland měl tolik rozumu, že ke mně nepřišel domů, ale domluvili jsme si schůzku v kavárně Blackberry na rohu Toningham Street. I když možná to bylo jenom proto, že se bál, že si náš rozhovor budu doma nahrávat. Bylo to týden po schůzce s inženýrem Trumanem z Cybrainu.

Na setkání jsem přistoupil až napotřetí, protože mi bylo dopředu jasné jeho téma. Cybrain se stal najednou znova aktuální, i když jsem pořád nechápal, proč zrovna teď a co bylo tím spouštěcím mechanismem, ale najednou o něj všichni hodně stáli. Anebo možná jenom těch čtrnáct měsíců vyčkávali, až celá ta situace, kterou tisk a vůbec všechna média dokonale rozmázla, utichne. A vypadalo to, že nynější situaci vyhodnotili už jako utichlou.

Čekal jsem vysokou mohutnou postavu v uniformě, jak se na plukovníka sluší, a přišel malý obtloustlý pán v šedivém kvádru s jemným proužkem, kávové košili a skořicové vázance. Mohl mít něco kolem šedesátky a jeho obličej prozrazoval, že prošel snad všemi světovými válkami, včetně těch napoleonských. Namířil si to zcela neomylně k mému stolku v rohu kavárny. Asi ho vybavili fotografií. Podali jsme si ruce a plukovník se posadil naproti mně. Číšnici oznámil, že si dá kafe a panáka kubánského rumu. Pravděpodobně se účastnil i útoku v Zátoce sviní.

„Jsem rád, že vás poznávám, pane Honbergu. Hodně jsem o vás slyšel," řekl a usmál se na mě.

„Já o vás nikdy neslyšel. A to, jestli jsem rád i já, se u mě pozná až podle toho, o čem se mnou chcete mluvit. Jestli je to o zvýšení mého vojenského důchodu, pak jsme tu oba správně. Jestli je to o Cybrainu, tak jsem tu já špatně."

Vůbec ho to nerozhodilo.

„Jsme oba dva vojáci, tak nebudeme chodit kolem horké kaše, ne?"

Číšnice mu donesla kávu a panáka. Když odešla, hodil ho okamžitě do sebe. Pak řekl:

„Potřebujeme vás zpátky v Cybrainu, kurva."

Vypadalo to, že panák zabral téměř okamžitě.

Dopil jsem svůj zbytek kafe a zvednul se ze židle.

„Vemte mi taky jednoho," řekl.

„Prosím?"

„Jdete si pro panáka, ne?"

Chvilku jsem tam stál a nevěřil vlastním uším. A potom se posadil zpátky do židle. Plukovníkova sebedůvěra a strohá vojenská řeč mi imponovala. V každém případě byl naprostý blázen nebo dokonalý stratég. U vojska jsem připouštěl obě varianty. Zadíval jsem se na něj a vojenskou mluvou řekl:

„To jste tam asi všichni na tom vrchním velení zešíleli."

„Ještě ne, ale je fakt, že to hrozí. Zatím se jenom zásobujeme neurolem ."

Byl bystrý. Nebyl to žádný vůl.

„Oč vám jde?"

„Vlastně o nic," řekl a kývl na číšnici. Rukou jí naznačil, aby mu donesla panáka ze Zátoky sviní. Dva.

„Tak se sakra ještě na chvilku posaďte a neblbněte."

Posadil jsem se.

„Ti pitomci z Cybrainu jsou v háji a potřebují trochu popíchnout."

„Jo?"

„Jsou to debilové. Prý už s vámi mluvili."

„Nějací debilové se mnou skutečně mluvili. Možná byli i z Cybrainu, neptal jsem se."

„Rozhodli jsme se jim pomoci."

„Jste si je nějak oblíbili."

„Vůbec, štvou nás. Přesto jsme se rozhodli poskytnout jim půjčku. Už poslední. Pět milionů."

„Takže jim mám poslat blahopřejný telegram."

„Možná."

„No a co já s tím?“

„Je to účelová půjčka. Chápete?“

„Nejsem si jist.“

„Je možné ji použít jenom na jeden jediný účel.“

„Koupí si nové elektronky do toho svýho cybrainovskýho šrotu a pokusí se ho znova rozchodit?“

„Ne. Vy se ho pokusíte rozchodit. Těch pět mega je na váš honorář.“

„To je desetkrát víc, než byla jejich první nabídka.“

Usmál se.

„Věděl jsem, že na to zaberete.“

Přišla číšnice se dvěma panáky. Postavila je před nás na stolek a odešla.

„Jsou to snadný prachy, Honbegu. Moc bych o tom nepřemýšlel.“

„Blbost. Vy jste tam nebyl.“

„Nebyl. Proto tam nejdu já, ale vy. Věřte, že kdyby o mě měli zájem, skočím po tom balíku bez váhání. Jenže o mě zájem není, zájem je o vás. Blahopřeji vám,“ řekl a hodil do sebe dalšího panáka.

„Já si snadné prachy představuji jinak. Navíc, když tam zhebnu, tak nemám ani žádné příbuzné, komu byste je pak vyplatili.“

„Na to se vyserte. Můžete je odkázat, komu chcete. Třeba útulku pro psy nebo záchranné stanici konžských zeber. Je to na vás.“

„Díky.“

Plukovník se napil kávy a prohrábl si prošedivělé vlasy. Jeho bystrá, bezprostřední a pohotová logika se mi líbila. Na všechno měl jednoduchou přímočarou odpověď. Nikam neuhýbal.

„Co vás žere, sakra? Vždyť máte za sebou Irák, kde jste si vedl víc než skvěle. Pak Cybrain. Vždyť vy sám se musíte tady v tom poklidném, uspávajícím a báječném světě nudit.“

Uvažoval jsem chvilku o tom, jestli náhodou nemá pravdu.

„Vezmeme nad celou akcí supervizi. Vykašleme se na ty vylízance z Cybrainu a prostě je od toho odstřihneme, protože průšvihů nadělali už víc než dost. Od nás to bude dokonale zajištěné. Se spoustou pojistek. Budete mít veškerou naši technickou podporu. Vybavíme vás skvělými zbraněmi, o kterých zatím nemá nikdo ani páru.“

„Zbraněmi z Cybrainu?“

„To ne, sakra. K těm se nedostanem.“

„Tak potom je ale všechno nanic. Všechny ty vaše úžasné a zatím nikým neviděné zbraně jsou možná dokonale účinné ve standardní síti, ale síť Cybrainu je něco jiného. Tam platí poněkud jiné fyzikální zákony, víte? To je tak trochu biologický počítač, kde jsou nějaké vaše velkorážné samopaly a rychlopalné pistole, fungující na středoškolské viry, úplně na hovno. Tam je trochu jiný svět.“

„Nesmíte to tak hrotit. Jasně že je to jiný svět. Taky předpokládám, že se vám něco podaří získat přímo tam na místě. Jste voják, ne?“

Ten člověk vůbec nevěděl, o čem mluví. Ostatně ani nemohl. Nikdo, kdo tam nebyl, si nemohl představit Cybrain.

„Pět milionů za co?“ zeptal jsem se po chvilce.

„Za to, že se tam porozhlédnete a pokusíte se zjistit rozsah a míru poškození, případně odstranit veškeré blokující činitele.“

„To je Trumanova teorie, která je ovšem asi úplně mimo.“

„Jaká?“

„Že je tam jenom nějaká blbost, co blokuje samotnou opravu toho systému. Něco, co mu brání, aby se dal zase dohromady.“

„Není to tak od věci. Všechny indicie tomu skutečně nasvědčují.“

„Chcete se pokusit znova zprovoznit Cybrain?“

„No jasně,“ podíval se na mě překvapeně. „A co jste myslel vy?“

„No, nějaký týpek z Cybainu tvrdil, že předně jde o záchranu těch lidí, tedy toho zbytku, co ještě žije a je pořád připojený.“

„Jo, to není blbej nápad. Když už tam budete, tak můžete spustit i tuto humanitární akci. Ale jak jsem říkal, jsme vojáci. Takže vám to můžu říct na rovinu. Nějací připojení civilisti jsou mi úplně jedno. My potřebujem Cybrain jako takový. Potřebujeme jeho strojový čas.“

„Jeho biologický čas,“ opravil jsem ho.

„Já jsem spíš přes ty zbraně a strategii než přes počítače a filosofii,“ doplnil.

„Ještě že jste mě na to upozornil, díky.“

Podíval se na mě nechápavým pohledem.

„Prožil jsem tam peklo, plukovníku. Nechce se mi do něj vracet. Chybí mi motivace.“

„Kruci motivace je pět mega. Byl byste nejlépe placeným žoldákem na celém světě.“

„To je hloupost. Spíš sebevrahem. Neužil bych si je. Cybrain byl nebezpečný už tehdy, když byl v naprostém pořádku. Nedokážu si vůbec představit, co se tam děje teď, po tom kolapsu.“

„Možná se tam neděje vůbec nic. Možná se jenom ně-

jak zasekl. Možná jenom spadl nějaký šutrák na koleje, který stačí odvalit. Sfouknout písek mezi ozubenými koly. Nasadit řetěz.“

„Tomu sám nevěříte. Kdyby tomu tak bylo, tak už to dali hoši z Cybrainu dávno do pořádku. Jenže oni mají strach ho připojit na standardní síť, protože si nejsou jisti, co by se z toho mohlo vyhrnout. Kdežto já to vím. Peklo. Nic víc a nic míň. Pokud ho včas odstřihli, tak asi ví proč.“

„Tomu systému něco brání se znova rozběhnout. Samozřejmě tam nastala katastrofa. Jenže už dávno měla proběhnout samovolná rekonstrukce. A ta neproběhla. Ani nezačala. Je tam nějaký blok, možná fakt pitomost.“

„A já ji mám odstranit.“

„Hele, my neříkáme, že vás posíláme na Tahiti na pláž. K tomu by asi nebylo třeba těch pět mega. Jsme si vědomi určitých rizik a tomu také odpovídá honorář. Navíc jsme schopni vás vybavit skvělým spolehlivým týmem. Nebyl byste tam sám.“

„Jakým týmem?“

„Máme k dispozici devět lidí, kteří jsou ochotni do toho jít také. Všichni z těch devíti už tam někdy byli, takže jsou v obraze.“

„To si děláte legraci.“

„Hovno, žádná legrace. Sehnali jsme devět dobrovolníků, kteří jsou ochotni do toho jít. Každý má slíbeno mega.“

„A kteří byli v Cybrainu,“ doplnil jsem.“

„Správně. Někteří tam dělali dokonce instruktory. Je jenom na vás, jestli si vezmete všech devět, nebo jenom dva, nebo pět. A výběr ponecháme čistě na vás.“

„Větší blbost jsem už dlouho neslyšel,“ řekl jsem a pokračoval:

„Tak vy máte devět lidí, co byli v Cybrainu, a myslíte si, že z toho sestavíte dokonalý tým, který tam k něčemu bude i teď?“

„Ano, tak nějak.“

„Tak já vám říkám, že jsou všichni absolutně k ničemu. Co si tak myslíte, že tam dělali a co všechno tam viděli? Co tam asi tak mohli z těch svých pozic vidět? Překladačové roboty, pásové dopravníky, poštovní třídiče, administrativní androidy v kvádrech a hlídkové kyborgy v mundůrech, inteligentní jeřáby a světelné rychlovlaky, mechanické uklízeče. No dobrá, fakt profíci. Byli v Cybrainu. Ale já vám něco řeknu. Nikdo z nich se nesetkal s rybami velkými jako nákladák, z jejichž tlam srší jiskry a oheň. Nikdo z nich nestál proti zmutovanému kyborgovi s vysokoobrátkovými vrtáky místo rukou. Nikdo z nich neležel pod rozzuřeným razícím mechanismem a nemusel ze sebe setřásat pavouky velké jako králík se žahavými tykadly. Nikdo z nich nebojoval s těmi zrůdami a nesbíral své vnitřnosti v okruhu dvou metrů kolem. Nikdo z nich se nemusel dostávat z antivirových živých pastí, či rvát končetiny svých přátel z obludného chřtánu zmutovaného softwaru. Jsou totiž úplně mimo. Byli v Cybrainu, ale vůbec netuší, s čím by se tam mohli setkat. To je, jako byste chtěl poslat luční sedmikrásku do pralesa bojovat s masožravými rostlinami.“

Plukovník mě nepřerušoval. Se zájmem mě vyslechl a pak řekl:

„Už jste se uklidnil?“

„Možná.“

„Proto chceme vás jako šéfa týmu. Vy tam máte všechnu faunu zmapovánu jako profesor biologie.“

„Podle všeho je teď ale zmutovaná do patologických no-

votvarů, o kterých nikdo nic neví a o jejichž schopnostech je možné jenom spekulovat. Ostatně slyšel jsem, jak dopadly oba týmy, které tam poslali pánové z vedení Cybrainu."

„Jsou to tupci, jestli vám o nich říkali."

„A to byli taky lidi, kteří už tam někdy byli. Navíc lidi od nich, kteří ten systém dokonale znali."

„Než jste tam způsobil ten masakr."

„Nechte toho. Víte stejně dobře jako já, že to nebyla moje vina."

„Budete mít k dispozici východ ze systému. V případě nebezpečí odtamtud budete moci vypadnout. To už ti pitomečkové z Cybrainu zařídili."

„Kam ústí?"

„Samozřejmě že ne do standardní sítě, ale do našeho počítače, vyčleněného speciálně pro tuto akci."

„Ale kam ústí v Cybrainu?"

„To prý ti kluci neví."

„Cože?"

„Tedy možná by věděli, kdyby všechno bylo jako předtím. Jenomže oni ani neví, jestli se tím kolapsem celá ta vnitřní struktura nějak nepřeskupila, rozumíte. Prostě…"

„Prostě nemohu dostat žádné mapy ani plány."

„Tak nějak. Teda můžete, ale ty původní. Ovšem dopředu mi řekli, že asi budou k ničemu."

„Aspoň že jsou upřímní."

„Výstup bude zaheslovaný a budete ho znát jenom vy. To je nejslabší článek celé operace. Mají strach, že by se jím něco mohlo dostat i ven. Proto ten náš počítač bude odříznutý od celosvětové sítě. Bude pro vás plnit funkci jakési zóny útěku. To není špatný, ne?" podíval se na mě s úsměvem na tváři.

„To je hodně špatný, pane plukovníku. Fakt hodně, protože jestli se to tam celé přeskupilo, tak i kdybyste mě nějak dokázali dostat tam, tak asi těžko trefím zpátky."

„Dám vám křídu, abyste si mohl značit cestu," řekl a znova kývl na číšnici s náznakem dvou panáků."

„Nejdu do toho," řekl jsem, ještě než s nimi přiklusala.

Zůstal zcela klidný. Vytáhl z kapsy vizitku a šoupl mi ji přes stůl. Nebylo na ní vůbec nic, kromě telefonního čísla.

„Popřemýšlejte o tom. Pět mega nenajdete jenom tak na ulici. A trochu nás tlačí čas, takže ať to netrvá moc dlouho."

Potom vstal, zrovna ve chvíli, kdy naklusala číšnice se dvěma panáky. Vzal si jednoho přímo z jejího tácku a hodil ho do sebe. Potom se na mě ještě podíval a řekl: „A můžete zavolat třeba v noci, nelamte si s tím hlavu."

Podal mi ruku.

8.

Kdybych vám měl vysvětlovat, proč jsem to musel odmítnout i za ty prachy, bylo by to na dlouho. Přečtěte si první díl této story, ve kterém jsem skoro přišel o život, a kdo by to i přesto nepochopil, ať si přečte i ten druhý, ve kterém jsem přišel skoro o čtyři životy. Pak vám bude jasné, že v tomto třetím už tam nepáchnu ani za nic.

9.

Tři dny se pak nedělo vůbec nic. Vizitku s telefonním číslem na plukovníka Rollanda jsem založil někam do časopisu Playboy či Hustler a dál dělal v poklidu externího poradce bezpečnostní firmy DBX. Čtvrtý den si na mě můj Osud počkal před sídlem firmy na Lavenna Board. Nebo spíše počkala.

Měla zvláštně zelenomodré oči (na stupnici Pantone by byly označené jako 314 CV), delší rovné hnědé vlasy (model Avril Lavigne z jejího druhého CD), rozkošný malý nosík (těžko hledám přirovnání, možná jako králíček) a vůbec byla vizuálně velice milá a přitažlivá. Meruňkový kostýmek se širokým límcem, sukně nad kolena. Nad hezká kolena. Odhadoval jsem jí tak něco pod třicet. Ale klidně to mohlo být i pod dvacet.

„Vy jste pan Honberg?“ zeptala se něžným holčičím hlasem a já si připadal jako rocková hvězda, kterou oslovila jedna z jeho četných fanynek.

„Jasně že jsem Honberg,“ řekl jsem sebevědomě.

„Mohla bych s vámi na chvilku mluvit?“

„Proč ne? Přijde na to o čem. I když s vámi jsem schopen si povídat o čemkoliv.“

„I o Cybrainu?“ řekla a sledovala mě pozorným pohledem.

Jako by mi dala ránu palicí.

„Vy jste z Cybrainu?“

„Ani náhodou.“

„Takže z armády.“

„Nesnáším armádu.“

„Pak jste novinářka.“

„Je to fakt tak moc poznat?“

„Jo. Ostatně nenapadá mě nikdo jiný, kdo by se se mnou o tom chtěl bavit. Ale bohužel vás musím zklamat. Všechno, co jsem věděl nebo spíše co jsem o tom chtěl říct, jsem řekl už vašim kolegům a kolegyním před rokem. Nemám nic nového. Já tam totiž od té doby nebyl a ani nikdy nebudu.“

Zklamaně se zadívala na své meruňkové lodičky, které ji šly perfektně k tomu kostýmku.

„Ze kterého jste listu?“

„Washington Post.“

„Hmm, těm jsem dával rozhovory dokonce dva. S tím by vás šéfredaktor stejně vyhodil.“

„Ale já nechci žádný rozhovor. Tedy chci rozhovor, ale ne k otištění.“

Zaujalo mě to.

„Ještě jsem neslyšel o novináři, který by dělal rozhovory k neotištění.“

Zadívala se na mě. Ty její oči byly fakt úžasné.

„Jsem Nora Duraynová.“

Kdyby mi řekla, že je z planety Doryan X, vyšlo by to nastejno. Nic mi to neříkalo.

„Možná jste slavná, ale já fakt pod těmi články nečtu autory.“

„Mám tam ségru.“

„Kde?“

„Je připojená na Cybrain. Naina Duraynová.“

10.

Nainu Duraynovou jsem nikdy neviděl, ale když jsme chtěli po poručíkovi Grahamovi, kterému Katalyn distribuovala drogy, aby nám někoho doporučil do našeho oslabeného týmu, padlo tam jméno Naina Duraynová. Potřebovali jsme někoho, kdo je schopen se vzepřít místním autoritám a kdo je tak trochu blázen (nikdo jiný by s námi do toho jít nemohl), a on nám doporučil právě Nainu.

Měla tam prý už nějaký průšvih (průnik do zakázaných zón, dokonce při tom vznikla i nějaká škoda), díky kterému prý přišla o část honoráře, a dokonce musela čtrnáct dní přesluhovat, aby částečně eliminovala způsobenou škodu.

Kdyby nepřesluhovala, tak je dneska v pohodě živá a vychutnává život. Takto se bohužel trefila zrovna do těch čtrnácti dnů, během kterých kvůli naší bláznivé skupině celý Cybrain zkolaboval. Jenže by byla blbost si to dávat za vinu. Průšvih měla ona. Nemusela blbnout a nemusela by přesluhovat. A navíc ten kolaps způsobil ten idiot Kersham, když se svou pětačtyřicítkou trefil do granátů na Katalinině těle. Hlupák. Vysoce explozivní biologický materiál pak způsobil řetězovou reakci a celý ten slavný Cybrain se zhroutil.

Takže podle všeho Naina Duraynová byla asi jedním z těch osmi lidí, co to celé přežili, ale co byli stále připojení na Cybrain, protože je neměli odvahu odpojit, aby jim nepoškodili mozek. A já seděl s její sestrou v kavárně Casablanca.

11.

Míchala si zamyšleně kávu malinkou lžičkou. Zdála se mi příliš jemná na to, aby vůbec mohla pochopit celou zrůdnost Cybrainu. Ty její oči měly zabarvení azurového moře u pláží Karibiku.

„Takže chcete slyšet, jaké to tam je, abyste si dokázala představit, co teď vaše sestra prožívá."

Zavrtěla hlavou. Velmi rezolutně a takovým tím umíněným holčičím způsobem. Vzduch kolem sebe rozvířila vůní levandule. Podívala se na mě, jako by mě hodnotila. Jako by přemýšlela o tom, jestli vůbec stojím za to, aby se se mnou bavila. Možná si mě představovala úplně jinak. Možná si mě představovala jako Terminátora nebo aspoň Ramba s kulomety v obou rukou.

Potom řekla: „Nechci žádné vyprávění, jak to tam vypa-

dá. Ostatně to mi snad řekne Naina sama. Já chci, abyste ji zachránil.“

Zůstal jsem na ni zírat.

„Jak zachránil?“

„Normálně,“ řekla až s naivitou v hlase.

„Já nevím, jestli jste si toho všimla, ale já už tam nejsem. Já jsem teď v kavárně, kde sedím s docela hezkou holkou u kávy, a vůbec nevím, co po mně chce.“

„Neříkejte. Jste docela chytrý. Alespoň to tam píšou.“

„Kde?“

„Prošla jsem si všechny dostupné materiály o vás.“

„A kde jste k nim přišla?“

„To byste se divil, jakými rozsáhlými databázemi disponují redakce velkých deníků.“

Zamyslel jsem se. To nebylo jenom tak. To nebylo jenom samo sebou, že mě navštívila zrovna v tuhle dobu. Tři týdny poté, co mě ukecávali z Cybrainu, a tři dny poté, co mě ukecávali z ministerstva obrany. Začínalo mi to docházet.

„Vy něco tušíte o posledních aktivitách nového vedení Cybrainu?“

Nevinně se na mě podívala. Alespoň se snažila, aby to vypadalo nevinně. Možná by to uhrála na plachou laň procházející náhodou kolem krmelce. Tím já ovšem nebyl.

„Zvláštní časová souhra náhod. Proč jste se neobjevila už před rokem? Nebo před půl?“

„Neviděla jsem to moc reálně.“

„A teď to vidíte daleko reálněji?“

Pokrčila rameny.

„Co všechno víte?“

„Jak to myslíte“

„Vy víte, že za mnou byli z Cybrainu a pokusili se mě ukecat.“

„Ne, to nevím.“

„Nelžete.“

„Byli za vámi z armády. V Cybrainu nemáme žádné zdroje, což taky byl jeden z důvodů, proč se do tý pitomý akce Naina přihlásila. Ovšem v armádě své zdroje máme.“

„Aha, tak odtud vítr fouká.“

„Vadí to?“ zeptala se.

Ty její oči byly božské, jenom do nich skočit. Azurové moře na pláži v Karibiku. Nádherně teplé.

„Povídejte mi o Naině,“ řekl jsem a napil se kafe.

„Dvacet tři let.“

„Starší nebo mladší?“

Překvapeně se na mě podívala a pak řekla:

„Mladší.“

„Hm, špatný odhad“, řekl jsem jenom.

„Je ztřeštěná.“

„To asi ano. Nikdo jiný jim spolupráci podepsat ani nemůže. Jedině ztřeštěný dobrodruh bez racionálního uvažování.“

„Není hloupá,“ řekla trochu ukřivděně.

„Co dělá?“

„Je připojená na Cybrain. Jedna z těch, co přežili, a údajně je pořád ještě v pořádku.“

„Já měl na mysli, co dělala, než se nechala připojit.“

„Studovala sociologii a historii.“

„To není zrovna ideální průprava na podobná dobrodružství, jako je Cybrain.“

„Miakayla byla profesorskou matematicko-fyzikální fakulty.“

Vypadalo to, že se fakticky hrabala ve všech dostupných i nedostupných materiálech.

„Na kolik se upsala a za jaký honorář?“

„Nešlo o honorář.“

„Přesto by mě to zajímalo.“

„Na dva měsíce za sto tisíc.“

„Hm.“

„Ale bylo to jinak. Prostě jednou jsem se blbě zmínila, že nikdo, kdo byl v Cybrainu, nikdy neposkytl médiím žádný rozhovor, a tak se vlastně ani neví, jaké to tam je. Že to asi mají ve smlouvě, že nesmí mluvit s médii. No a Nainu napadlo, že se tam přihlásí a že já budu první novinářkou, která z toho přinese reportáž. A že se rázem stanu novinářskou hvězdou a moje cena prostě závratně stoupne.“

„A vy jste jí na to řekla, že to je docela dobrý nápad.“

„Ne, tak to není,“ opět dětsky zavrtěla hlavou.

„Řekla jsem jí, že je to blbost. Jenomže jí se ta myšlenka tak zalíbila, že už si to prostě nedala vymluvit. Ona je Naina totiž takový trochu impulzivní typ.“

„Trochu hodně,“ doplnil jsem.

„No prostě to udělala. Přihlásila se do konkurzu, udělala testy a byla skutečně vybrána.“

Jenom jsem nevěřícně zakroutil hlavou nad tou úžasnou naivitou.

„A vy jste se těch lidí, co tam byli a co se vrátili, nikdy neptali, proč s vámi o tom nechtějí mluvit?“

„Ptali. Ale nikdy nic neřekli. Odmítali se setkat i jen na chvíli. Položili telefon, jakmile jsem řekla Cybrain. Prostě jako by byli zakletí. Přestože jim různí mí kolegové i lidé z jiných listů nabízeli neuvěřitelné honoráře, neřekl nikdo nic.“

„Chcete vědět proč?“ zeptal jsem se a plaval v těch jejích zelenomodrých očích.

Přikývla.

„Protože vám při odpojení vymažou paměť, vážená dámo. Jako když vytrhnete stránky z deníku. A dokážou to udělat opravdu dokonale přesně, téměř chirurgicky, na minutu. Nepamatujete si odtamtud vůbec nic.“

„Ale vám ji nevymazali.“

„Správně, mně ji nevymazali. Protože mě neodpojili, víte? Já se odpojil tak jaksi sám. Nebo spíše jsem byl v epicentru toho výbuchu, který rozmetal celý Cybrain. Někdo nepřežil, někomu to vymazalo paměť až téměř k bodu narození, někdo se stal dementním. Někdo přežil v pořádku a je dál připojený. A mě to prostě vyplivlo úplně ven. A kdybyste se těch šílených vynálezců toho systému ptala, proč a jak k tomu došlo, nikdo vám neodpoví, protože to nikdo neví. Možná to byla nějaká ďábelská hra osudu, že ten, který byl jednou z příčin toho celého kolapsu, z toho nakonec vyvázl nejlíp. Anebo možná skutečně existuje něco jako kybernetický Bůh a zachránil jenom toho, kterého tam uvrhli násilím a bez jeho souhlasu, který byl už dopředu odsouzen k smrti, a tudíž jako jediný měl právo přežít. To je ta nádherná a půvabná šílenost tohoto světa. Ale jste ještě příliš mladá, abyste to dokázala všechno pochopit.“

Tázavě se na mě podívala a zamávala na mě svými dlouhými řasami.

„Nevím, jestli mluvíte vážně, nebo jste se rozhodl, že se prostě s cizí holkou o vážných věcech nebudete vůbec bavit.“

„Mluvím smrtelně vážně. Tak to prostě je. Takže ta vaše sestřička se nechala připojit úplně zbytečně, protože i kdy-

by se nic nestalo a všechno fungovalo tak, jak mělo, tak vám o Cybrainu neřekne ani slovo. Nebude si nic pamatovat.“

„Ovšem vy si pamatujete všechno.“

„Bohužel, já ano. A věřte, že by mi bylo daleko líp, kdybych si nepamatoval nic. Ovšem vám to může být stejně jedno. Vy nechcete napsat žádnou reportáž o Cybrainu, ne? Vy chcete zachránit Nainu.“

Tak, a teď jsem byl hodně zvědav, jak zareaguje. Jsem jediný, kdo si pamatuje Cybrain. Za tu reportáž by mohla dostat minimálně sto tisíc. Já s žádným reportérem o Cybrainu zatím nemluvil, jenom o tom armádním spiknutí z Iráku a o všem kolem. O tom, jak mě odsoudili k smrti, a o tom, jak si spousta lidí kolem toho namastila kapsu. O všem, co se týkalo výhradně mého pozemského života. O Cybrainu ani slovo.

„Vy si opravdu myslíte, že bych vyměnila ségru za reportáž o Cybrainu?“

„Já nevím. Neznám vás. Ale doufám, že ne.“

Usmála se. Odhrnula si vlasy z krku.

„Nevím, jak dokonalé jsou vaše kontakty na ministerstvo obrany, takže ani nevím, jestli víte, co mi nabídli a jaká byla má odpověď.“

„To nevím. Ale částka se prý pohybuje v šesticiferných cifrách. Náš zdroj si nebyl jistý.“

„V sedmiciferných, milá slečno. Ocenili mou případnou pomoc na pět milionů dolarů. Říkám vám to jako důvěrnou informaci jenom proto, že se mi líbí vaše oči, a nepředpokládám, že se to zítra objeví na první stránce Washington Post.“

Usmála se.

„A vaše odpověď na jejich nabídku?“ zeptala se potom.

„Moje odpověď zněla ne.“

„Pořád cítíte křivdu za to, co vám udělali.“

„Neudělala mi to armáda. Udělalo mi to pár jedinců v ní, kteří tam už pochopitelně nejsou. Ne, pocit křivdy už necítím, protože všichni viníci byli potrestáni.“

„Jejich nabídku samozřejmě nepřebiji,“ řekla smutně.

Teď jsem se musel usmát já.

„Jistě. Stejně by mě ale zajímalo, co jste chtěla nabídnout vy?“

Zamyslela se.

„Je tam připojených ještě osm lidí. Osm zdravých lidí.“

„Myslíte, že by se jejich příbuzní složili na můj honorář?“

„Myslím to jako motiv. Můžete zachránit osm lidí. Slabé?“

Pokrčil jsem rameny.

„Pokud by šlo o peníze, jsem skutečně ochotna podobnou akci zorganizovat. Znám jména všech osmi. Není problém vyhledat jejich příbuzné a udělat něco jako sbírku.“

„Co nabídnete vy osobně?“

Opět ten pátravý pohled, jakoby mě zkoušela ohodnotit. Jakoby zkoušela vymyslet, co bych tak asi po ní mohl chtít. Asi na nic nepřišla, protože se zeptala přímo mě.

„A vy byste chtěl co?“

Teď jsem hodnotil já ji a zkoušel odhadnout, na kolik má. Ale také neúspěšně. Tak jsem se také zeptal: „Co máte?“

„Kromě docela slušného platu ještě byt na Wellamstreet, a pak sama sebe.“

Nabídka to byla víc než velkorysá. Kolik bych si tak asi měl říct? Jednu noc? Dvě? Jednu každý týden po celý rok?

„Možná vám přece jenom budu vyprávět o tom, co všech-

no jsem tam zažil, abyste měla alespoň nějaký obrázek o tom, jaké to tam je, a abyste pochopila proč…“

„Ale já nechci vědět, jaké to tam je,“ řekla vzdorovitě.

„Já chci, abyste odtamtud dostal moji ségru.“

II. OPERAČNÍ TÝM

12.

Heceta Head je skalnatý výběžek na severozápadním pobřeží Spojených států poblíž města Florence ve státě Oregon. Za své jméno vděčí španělskému průzkumníkovi donu Brunovi De Hecetovi, který plul podél tohoto pobřeží na sever v roce 1775 při tajné misi pro španělskou korunu. Tento španělský kapitán si na svých mapách poznamenal, že moře v této oblasti je nebezpečně mělké a poseté rozeklanými skalisky, která vyčnívají nad hladinu. V roce 1888 byl proto mys Heceta Head zvolen pro stavbu majáku. Skála, na níž se maják nachází, se tyčí do padesátimetrové výšky nad mořem, a proto samotná stavba byla velice komplikovaná a trvala téměř deset let. Teprve poté mohl konečně zapálit první hlavní strážce majáku Andrew Hald olejovou lampu s pěti knoty, aby se Fresnelovy čočky, vyrobené v Anglii, projevily v plné kráse. Byly viditelné ze vzdálenosti 34 kilometrů.

Federální věznice se nacházela téměř přímo pod tímto úžasným a fascinujícím majákem a tvořilo ji pět navlas stejných nevzhledných budov postavených do pravidelného pětiúhelníku a připomínající tak až nápadně budovu Pentagonu. Ze severní, východní a západní strany byl celý areál obehnán dvěma nezávislými ploty, vysokými pět metrů a zakončenými šroubovicemi ostnatého drátu, zatímco ze strany jižní pak nebyl plot žádný. Nahrazovala jej čtyřicetimetrová strmá skála vystupující přímo z moře, o kterou se tříštil divoký příboj. Kromě toho byl celý obvod vězeň-

ského areálu osazen osmdesáti kamerami, důmyslnou soustavou pohybových čidel a dalšími technickými zařízeními, o kterých ovšem autor paperbackového průvodce po Heceta Head údajně nemohl nic napsat.

Zaparkoval jsem na štěrkovém parkovišti pro návštěvníky a vydal se k hlavní bráně. Tam jsem se poprvé musel identifikovat. Svůj řidičák jsem pak musel ukázat ještě třikrát, jednou si ho dokonce naskenovali a ověřili ve federální databázi, dvakrát jsem musel projít bezpečnostním rámem a asi desetkrát mě nasnímaly kamery, jejichž čočky se nijak neskrývaly. Nakonec jsem pak ještě musel vložit do plechové krabice mobil, klíče a peněženku.

Čekal jsem, že v další místnosti mi pak udělají ještě rentgen, natočí EKG a projedu cétéčkem. Naštěstí k ničemu takovému nedošlo a já se konečně ocitl v návštěvní místnosti, střežené dvěma hromotluckými strážnými s pistolemi a obušky u pasu. Před stěnou z neprůstřelného polymerového skla seděla rezavá čtyřicátnice a telefonem se bavila s nakrátko ostříhaným dřevorubcem ve vězeňském oděvu za sklem. Takových míst pro nezávazný dialog tam bylo asi deset, ale kromě již zmíněné dvojice oddělené sklem tam nebyl nikdo.

„A vy jste?“ houkl na mě jeden z hromotluků.

„Greg Honberg za Tomem Stylerem,“ řekl jsem a zůstal bezradně stát uprostřed nevzhledné místnosti vymalované depresivní šedou.

„Na trojku,“ řekl hromotluk, vzal ze stěny telefon, vytočil číslo na klasickém kruhovém číselníku a pak zahlásil: „Pošli mi sem Stylera. Jo. Jo.“

Přesunul jsem se na stanoviště číslo tři a sedl si na dřevěnou oprýskanou židli.

Tomovi Stylerovi a jeho žalářníkům to trvalo dobrých deset minut, než se objevili za prosklenou stěnou a než ho posadili na židli číslo tři z druhé strany skla. Už jsem si myslel, že ho nenašli a že jim zrovna utekl. Viděl jsem ho poprvé v životě. Stejně asi jako on mě. Vysoký dvacetiletý kluk. Nebo spíše dlouhý než vysoký. Protože všechno kromě těla měl dlouhé. Dlouhé nohy, dlouhé ruce zakončené dlouhými prsty, dlouhý krk a poměrně dlouhý nos. Na očích kulaté brýle – lenonky, krátké tmavé vlasy na ježka, vězeňská košile s číslem 3225.

Vzal jsem si do ruky telefon ležící na desce přede mnou a počkal, až si ho vezme taky on.

„Ahoj. Já jsem Greg Honberg," představil jsem se.

„Čau," zněla odpověď.

Tom Styler byl hacker a dle délky trestu poměrně úspěšný hacker. Ba špičkový. Možná jeden z nejlepších v celé Americe. Stručný výčet jeho úžasných kousků zabral v soudním spise přes čtyři sta stran. A to navíc byly jenom ty, na které se přišlo. Soupis škod pak zahrnoval pět set stran. Celý soudní spis měl těch stránek pět tisíc. Rozsudek pak na jedné A4.

Podepisoval se Penta22 a jeho neustálé zvyšování vlastního sebevědomí se zastavilo až na centrálním počítači pro řízení kosmických letů, což už bylo i na FBI poněkud příliš. Penta22 byl nepolapitelný a přiváděl vyšetřovatele z počítačové kriminálky doslova k šílenství. Zvláště pak poté, co otevřel zakódovaný počítač NASA pro několik redakcí velkých deníků, jejichž iniciativní redaktoři snadno zjistili, že třetina z rozpočtu této mírumilovné a čistě vědecké vesmírné instituce jde na vojenské účely. Penta22 byl skutečně nepolapitelný a pravděpodobně by nepolapitelným i zůstal,

kdyby se neseznámil s Liz Caseynovou, rozkošnou světlovlasou středoškolačkou z Minnesoty. Jasně. Tom Styler dojel na to, na co většina podobných géniů. Na holku.

Neuvědomil si včas, že ten jeho kybernetický svět je poněkud odlišný od světa holčičího a že v mnoha směrech jsou tyto dva světy dokonce neslučitelné. Zatímco priorita kybersvěta je v racionalitě, logice, matematice, ten holčičí je o vztazích a emocích. Než mu to došlo, seděl v Heceta Head s vysokým trestem. To všechno jsem věděl jednak z internetu a jednak ze soudního spisu, do kterého jsem mohl nahlédnout jenom díky svým konexím u michiganského soudu (spolužák ze střední, Ben Hensley).

„My jsme se už někde viděli? Nebo jsme se někde potkali?“ zeptal se naivně Tom a sledoval mě svýma těkavýma očima.

„Před minutou poprvé,“ odpověděl jsem.

„Aha.“

„Cybrain,“ řekl jsem, abych to zbytečně neprodlužoval.

„Ste se asi zbláznil, ne?“

Neřekl jsem na to nic a jenom ho mlčky pozoroval.

„Jestli mi chcete přišít i sešrotování Cybrainu, tak jste na špatné adrese. S tím já nemám nic společného.“

„Ale já ano,“ řekl jsem.

Udiveně se na mě podíval.

„Vy jste z Cybrainu?“ zeptal se po delší odmlce.

„Ani náhodou. Jenom jsem chtěl vědět, jestli ti ten termín něco říká.“

„Něco málo. Nezajímá mě Cybrain. A nikdy jsem s ním neměl nic společného.“

„Ale víš, oč jde.“

„Možná, matně.“

„Myslíš, že by nebylo zajímavé se tam podívat?“

„Dyť jsem to říkal, že jste se zbláznil.“

„Nikdy tě to nelákalo?“

Odevzdaně vzdychl, jak kdyby před ním seděl nějaký blázen.

„Cybrain je nedostupný. Takže mimo okruh mého zájmu. Pokud chcete návod, jak se nabourat do Cybrainu…“

„Nechci nic takového.“

„Nelze vymyslet software, který by dokázal překonat jeho bezpečnostní bariéry. Nevím, jestli o tom něco víte.“

„Něco málo.“

„Pracuje s úplně jinými formáty. Takže i kdyby se vám nějakým zázrakem podařilo ho nabourat, musel byste se prvně dostat do nějaké přestupní zóny, která by vás dokázala přeformátovat na data vstřebatelná tím systémem. To je ovšem problém, protože neznáte vůbec schéma ani princip toho převodu, takže veškerá podobná snaha je marná,“ řekl a zadíval se na mě, jako kdyby to vysvětloval pětiletému dítěti.

„Řekněme, že bych zajistil přístup do té převodní zóny a dokonce dokázal i přeformátovat původní formát.“

„Vy jste hacker? Někdo přímo z Cybrainu, koho vyhodili?“

Zakroutil jsem hlavou. Znova se na mě podíval s beznadějí v očích a pokračoval:

„V současnosti je celý systém odpojený od všech sítí. Takže pokud znáte nějaké tajné kódy, kterými se dá dostat dovnitř, je vám to k ničemu. Nevedou do něj z vnějšku žádné dráty.“

„Dráty zajistím taky.“

Chvilku jsme na sebe opět jenom mlčky zírali. Zatím vů-

bec nechápal, s kým vlastně mluví a co ten někdo po něm chce.

„Proč jste tady? Kdo jste a co to má co společného se mnou?“

„Co takhle menší brigáda?“

„Prosím?“

„Ti chlápci z Cybrainu mají nápad. Sice docela blbej a ulítlej, ale stojí za úvahu. Jakože by možná stálo za to se znova pokusit celý ten systém zprovoznit.“

„Jo? A co já s tím?“

„Vytipoval jsem si tě jako jednoho z toho týmu, který to by to mohl zkusit.“

„Ste zešílel!“

„Už se opakuješ.“

„Programátoři z Cybrainu pracují s úplně jiným softwarem, než jsem dělal já. Je to něco úplně jiného. Nemám o tom ani páru. To už musí být hodně v prdeli, když si myslí…“

„Jasně že jsou v prdeli. Tady by šlo ale o něco jiného. Tady by šlo o pokus zevnitř.“

„Jak zevnitř?“

„Zevnitř. Přímo z toho systému. Žádná kancelář s monitory a klávesnicemi a kávou, ale operace přímo z vnitřního systému.“

„To jako myslíte.“

„No schválně, co myslíš ty?“

„No, nenapadá mě nic jiného, než že ten tým se nechá připojit.“

„Skvělá dedukce. Získáváš deset bodů.“

„To jako že byste mě fakticky připojili? Teda můj mozek, a já bych…“

„Je tam stále připojeno ještě osm lidí. Nedokážou je odpojit, pokud je systém v tomto stavu, tedy ani mrtvém, ani živém. Myslí si, že kdyby tam připojili někoho dalšího, že by se možná podařilo ten počítač dát natolik do pořádku, aby je bylo možné zachránit.“

Tom Styler se zamyslel a dlouhým ukazováčkem přejížděl po hladkém plastu sluchátka. Srovnával si to v hlavě.

„Takže ještě jednou,“ řekl po chvilce, „vy po mně chcete, abych dal svolení k připojení svého mozku do zkolabovaného systému Cybrainu.“

„Tak nějak.“

„Hm, docela dobře si dovedu představit ta rizika.“

„Tím líp, alespoň ti je nemusím dlouze vysvětlovat.“

„No to je dobrý. A co za to?“

„Nic.“

„Cože?“

„Vůbec nic. Tedy pokud jsi měl na mysli nějaké skutečné hmotné věci nebo nedejbože dokonce peníze.“

„Čtete mi myšlenky“

„Ne, není to nijak honorované.“

„Tak proč bych to měl dělat?“

Zakroutil jsem udiveně hlavou a pak řekl:

„Zpříjemnění zdejšího nudného pobytu. Nebo ty se tu ještě nenudíš?“

Zíral na mě vyvalenýma očima.

„Něco jako dovolená,“ řekl jsem, „opušťák. Po celou dobu, co budeš připojený, ti tady normálně poběží trest. Jenže ty tu vlastně vůbec nebudeš. Budeš v úplně jiném světě. Jak jsem řekl, dovolená.“

Neříkal na to nic, jenom na mě zíral přes to tlusté sklo se sluchátkem v ruce.

„Jak dlouho by to mělo trvat?“

„Záleží na tom, jak budeme úspěšní. Možná týden, možná měsíc, možná půl roku. Těžko říct.“

„Takže zastupujete Cybrain a ne že ne.“

„Nikoliv. Najali si mě stejně, jako se já teď snažím najmout tebe. Nezvládají to.“

„Vy to ale určitě zadarmo neděláte.“

„Jasně že ne. Ani náhodou.“

„Proč si najali zrovna vás, když ani nejste od nich?“

“Dejme tomu, že už s tím mám nějaké zkušenosti.“

„Proč tam nepošlou někoho přímo od nich?“

„Správná otázka. Už to udělali. Dva týmy po čtyřech lidech. Oba neúspěšné.“

„Jak moc neúspěšné?“

„Totálně. Dva nepřežili, z těch zbylých jsou mrzáci a dementi.“

„A po mně chcete, abych do toho šel?“

„Ty nejsi taková sračka, jako byli oni.“

V komunikaci opět nastala odmlka. Potom řekl:

„To je blbost.“

Neřekl jsem na to nic. Další minuta bez jakéhokoliv dialogu.

„Jak velký by byl ten tým?“ zeptal se potom.

„Moje představa jsou čtyři lidi. Jeden z nich by měl být zkušený hacker. Bude tam spousta překážek a vnitřních bezpečnostních systémů, které bude třeba překonat.“

„To je hloupost. V Cybrainu nedokážu žádná kouzla. To je úplně jiné.“

„Žádná blbost to není. Nezapomeň, že budeš přeformátovaný a adaptovaný na tamní prostředí. Budeš součástí toho systému.“

Znova se zamyslel.

„Ten tým už máte pohromadě?“

„Ještě ne. Jsi první, s kým mluvím.“

„A vy jste specialista na co?“

„Na zabíjení.“

„Prosím?“

„Jsem voják. V počítačích se vůbec nevyznám. Proto tam potřebuju někoho takového, jako jsi ty.“

Další dlouhá odmlka a potom konstatování:

„Vůbec nevím, jestli se mnou mluvíte vážně, nebo ne. Jestli to zas není jenom nějaká provokace.“

„Jaká provokace?“

„V mém rozsudku je, že se pak ještě čtyři roky po vypršení trestu nesmím skoro ani přiblížit k počítači.“

„Nebudeš se k němu přibližovat. Budeš přímo v něm, jeho součástí. A mluvím naprosto vážně.“

„Jdete odsud ještě za někým?“

„Za nikým konkrétním. Komplexní představu celého týmu ještě nemám tak dalece ujasněnu.“

„Potřebujete dobrého hráče počítačových her.“

„Cože?“

„A když myslím dobrého, tak tím myslím opravdu dobrého, špičkového. Nějakou extratřídu. Aspoň takového kalibru jako je třeba Zoe nebo Trish 3000.“

„Neznám. Takže to bereš?“

„To není tak lehký se rozhodnout.“

„Fakt tě to tady ještě nesere?“

„Stavte se za týden. Jak jsem říkal, dovedu si představit ta rizika v případě, že něco kiksne.“

„Proto chci tebe, aby nic nekikslo.“

„Se soudcem a vedením věznice už jste to projednal?“

„Ne. Ale v tom nevidím žádný problém."
„Kdo vás najal? Cybrain má tak dlouhé prsty?"
„Najal mě ještě někdo s daleko delšíma."

13.

Tom Styler vůbec neměl špatný nápad. Přemýšlel jsem o tom celou cestu zpátky. Jasně. Budu potřebovat účastníka nějaké drsné počítačové hry. Člověka s velmi rychlými reakcemi, kterého nikdy nic nepřekvapí a který se nevyděsí, když na něj zpoza rohu najednou vyskočí pětihlavá příšera s půlmetrovými krvavými drápy a těžkým kulometem u pasu. Někoho takového, jakým byl Matlock z Warlocku. Dokázal předvídat nepředvídatelné. No jasně, měl jsem třetího člověka do týmu.

14.

Po návratu do svého bytu v Baltimore jsem si otevřel flašku Jacka Danielse, svalil se na gauč, pustil v přehrávači ten nádherně nakřápnutý hlas Joea Cockera a pozoroval strop. Mohl bych zavolat Joan. Studentce, která mi tu uklízela. Často, když si dala přestávku, jsme si otevřeli flašku a zbytek pak douklízela jenom v kalhotkách, nebo mnohdy i bez nich. Její honorář tomu odpovídal. Ale pak jsem si uvědomil, že prostě ani na nic takového nemám chuť.

Byl jsem z toho všeho docela rozhozený. Byl jsem rozhozený z toho, že jsem vůbec do Heceta Head jel, že jsem mluvil s Tomem Stylerem a že už jsem byl vlastně rozhodnutý se ještě jednou podívat do Cybrainu. Celou cestu tam jsem si říkal, že jedu jenom sondovat půdu. Ale byla to blbost. Byl jsem rozhodnutý ještě dřív, než jsem sedl to toho auta.

Dlužil jsem to Miakayle? Totální blbost. Chtěl jsem za-

chránit osm stále připojených lidí? Naprostý nesmysl. Nebo že bych snad potřeboval těch pět mega? Pitomost. Že by nakonec ty azurové oči Nory Duraynové? To určitě. Nic takového. Tak sakra proč? Docela mě to vyděsilo.

Musela to být droga. A já obyčejný závislák. Ubohý tuctový závislák, který si pořád namlouvá, jak je v naprosté pohodě, a přitom je v naprosté prdeli. Stačí jen, když někdo vysloví slovo Cybrain.

15.

Nebylo to tak jednoduché, jak jsem si představoval. Proseděl jsem na netu skoro celou noc a otevřel si nespočet her a diskusních fór k nim, ale vzhledem k tomu, že v daném oboru jsem naprostý laik, bylo mi to stejně k ničemu. Lidi, kteří o sobě psali, že jsou nejlepší, tak mohli být obyčejnými břídily. Potřeboval bych nějakého poradce, který je alespoň trochu v obraze. Nakonec jsem se stejně vrátil k těm dvěma tipům, které mi dal Tom ve věznici Heceta Head. Zoe a Trish 3000.

Zoe jsem našel na stránkách tří her. Všechny byly bojové, všechny byly krvavé, a kdo neměl denně na kontě aspoň takových deset mrtvých, nedostal se do první padesátky. Zoe byla druhá. Zkusil jsem ji kontaktovat přes žebříček nejlepších účastníků hry Hell Run. Moje nabídka byla stručná: CO TAKHLE ZKUSIT VÁLKU V CYBRAINU?

Trish 3000 se účastnila čtyř her a ani jedna z nich nebyla totožná s hrami Zoe. Možná se domluvily, že si nepolezou do zelí. Přes žebříček SIX DIAMONDS, který Trish 3000 vedla, jsem jí poslal úplně stejný vzkaz. Spát jsem šel ve čtyři ráno se zarudlýma očima.

16.

Dan Daltrey byl starý dvaatřicet let a bydlel na předměstí Washingtonu, v malém přízemním domku u svých rodičů. Neměl manželku, děti, psa, ani nohy. O ty přišel v Iráku při jedné z průzkumných misí. Byli jsme tam spolu rok, tedy až do té doby, než se mu to stalo. Dan Daltrey byl vždycky tak trochu dobrodruh a sebevrah a bylo jen otázkou času, kdy se to kyvadlo štěstěny vychýlí na druhou stranu. Vrhal se do nebezpečných situací, jako by snad ani neměl pud sebezáchovy. A přestože svůj průzkumný tým vždycky vedl v čele, tak pokud měli ztráty, nikdy to nebyl Dan. Jako by měl kolem sebe nějaký ochranný silový obal, přes který nepronikly žádné střely ani granáty. Prostě Štěstí. Až do osudného dne, kdy je povstalecká hlídka zastihla uprostřed minového pole a doslova je rozstřílela. Z osmi lidí přežili dva. Dan byl jedním z nich. Ovšem bez nohou.

Přestože byl mezi námi desetiletý rozdíl, rozuměli jsme si dokonale. Vzhledem k tomu, že já měl na starost logistické zabezpečení celého tábora, nebyl jsem vystaven takovému nebezpečí a krizovým situacím jako Dan a účastnil jsem se nanejvýš standardních hlídek v bezpečných zónách. Tedy relativně bezpečných, protože člověk tam opravdu nevěděl dne ani hodiny, kdy na něj nějaký šílenec zpoza rohu namíří ukořistěnou protitankovou střelou. Anebo kdy na něj vytáhne pistoli jeho kolega z jednotky, jako se to stalo mně v Baharathúmu.

Takže po večerech jsme byli taková trojka. Já, Jeff Barny a Dan Daltrey. Navštěvovali jsme spolu bary v zónách, které měla naše jednotka pod kontrolou, soutěžili, kdo udělá víc panáků za deset minut (Jeffa pak doktoři křísili dva

dny), sázeli se, kdo trefí plechovku coly na větší vzdálenost, či si vyměňovali zkušenosti o tom, jaké jsou ženské bestie. Naposled jsme se viděli před rokem, u soudu s těmi sviněmi Stomayerem, Whittmanem a dalšími, kteří mou domnělou mrtvolu vpreparovali do Cybrainu.

Zaparkoval jsem u obrubníku a přes dokonale střižený trávník přešel ke vchodu lemovanému dvěma keři levandule. Zazvonil jsem.

Paní Daltreyová, Danova maminka, byla malá prošedivělá dáma s velkými kostěnými brýlemi na očích a dřevěnou jehlicí v drdolu. Nikdy předtím jsme se neviděli, ale okamžitě mě poznala. Asi z fotek, kterých si Dan dovezl z Iráku víc než dost.

„Greg Honberg," řekla a sepjala ruce, jako kdybych byl nějaké boží dopuštění. Což jsem možná skutečně byl.

„Dobrý den, paní Dalteryová. Sháním Dana. A neříkejte mi, že není doma. Jedu sem sto padesát mil."

„To víte, že je Daníček doma."

Ale to už jsem za ní zahlédl invalidní vozík řítící se úzkou chodbou směrem ke vstupním dveřím.

„Wow, si děláš asi legraci," spustil Dan a měl co dělat, aby to ubrzdil a aby paní Daltreyovou neporazil. Ale byl to profík. Už se na tom i naučil jezdit. Zabrzdil smykem a natáhl ke mně svou mohutnou pravačku. Stiskli jsme si ruce.

„Kruci, to jsou šoky."

„Ale no tak, Daníčku," hlesla paní Daltreyová.

Připadalo mi to maximálně komické, jak tomu obrovi říkala Daníčku.

„To je v pořádku, mami. My si tady s Gregem zajdem na panáka."

„Ale kam byste chodili, chlapci, pojďte dál, pane Honber-

gu. Připravím kávu a nějaký koňak tu Daníček určitě také má, že ano?“

„Díky za pozvání, paní Daltreyová, ale možná raději opravdu zajdem do baru někam tady za roh. Nebyl jsem ohlášen a nechci vám přidělávat žádné starosti.“

„Ale to je nesmysl, mladý muži. Jaké starosti?“

„Ne, mami, Greg má pravdu. Aspoň mám nějaký důvod vystrčit ten svůj neustále schovaný čumák někam ven.“

17.

Před barem Scantia, kam jsme dojeli mým mohutným humwee, jsem měl trochu problémy rozložit ten Danův vozík opět do pojízdného stavu, ve kterém by se na něj mohl posadit. Nakonec jsem mu ho musel podat a udělal to on.

„Je to jednoduchý a docela vymáklý. Akorát musíš zmáčknout tu správnou páčku.“

Přemístil jsem Dana na vozík a zamířili jsme do alkoholické oázy Scantia. Bylo tam docela narváno, přesto nám číšník našel jeden stůl v malém přísálí s nízkým stropem. Objednali jsme si Jacka Danielse a já ještě kafe.

„Takže projíždíš náhodou okolo a vzpomněl sis na starýho pardála z irácké pouště.“

„Neprojíždím náhodou okolo. Jedu přímo za tím starým pardálem.“

„No nekecej. A co tak najednou způsobilo tu obrovskou vlnu sentimentu?“

„Kšeft. Byznys. Ale sám na něj nestačím, tak jsem si vzpomněl na tebe.“

„Nekecej. A co to je? Lepení obálek? Háčkování sportovních šál? Nebo snad nějaký opisování výročních zpráv?“

„To bych nešel za tebou. Normální klasická bojová akce.“

„Ha, takže ses dal k teroristům. Ale já jsem ti stejně k ničemu, protože jestli sis nevšiml, ty mý zatracený nohy zůstaly několik tisíc kilometrů daleko a ještě pořád mi nedorostly. A asi už nikdy nedorostou.“

Číšník nám přinesl panáky Danielse a odkýval se zpátky k baru.

Ťukli jsme si na opětovné shledání a hodili to oba do sebe na ex. Dan okamžitě kývl na číšníka, aby nám přinesl další.

„Máš pravdu, bez noh jsi mi úplně k ničemu,“ řekl jsem a Dan se na mě nechápavě podíval.

„Ale co bys řekl tomu, kdybys je třeba na čtrnáct dní zase měl?“

„To by bylo fakt super. Ty si necháš amputovat ty svoje a půjčíš mi je?“

„Ani náhodou. Moje nohy by tě ani neunesly, brácho.“

„Tak jsi sejmul nějakýho slona a znáš africkýho šamana, který mi je dokáže natransplantovat na ty moje pahýly?“

„Sháním tým na bojovou misi v Cybrainu,“ řekl jsem a počkal, až před nás číšník postaví další dva Jacky Danielse.

„Ty seš pořád tak naštvanej, že chceš vtrhnout do těch jejich kanceláří a všechny je tam vystřílet?“

„Ne, do kanceláří ne. Přímo do Cybrainu.“

„Tobě to nestačilo?“

„Je to jejich nápad. Jejich a našich skvělých mozků z armády. Nabídka je pro tebe milion dolarů a čtrnáct dní nebo i měsíc opět na vlastních nohou.“

„Co je tohle za blbost?“

„Připojí na ten systém naše mozky a my se tak dostaneme přímo do něj.“

„Ty jsi tam strávil dva měsíce, co?“

„Jo.“

„A to bych fakt měl opět nohy?“

„Tam jo. Tam to není problém. Kdybys chtěl, tak i tři nebo čtyři. Je to na tobě.“

„Páni.“

„Můžeš tam mít i půlmetrové péro, jestli chceš.“

„Panebože. A co bychom tam jako měli dělat?“

„Pravděpodobně bojovat. Proto jsem tady. Nedovedu si představit lepšího a odvážnějšího průzkumníka, se kterým bych do toho mohl jít.“

„Jak bojovat? A s čím?“

„Se spoustou věcí, které tam jsou. Od ryb velikosti tohoto baráku až po šílené zbytky místní zmutované policie, ohňoví krokodýli, nukleární netopýři, vysoce explozivní Japonky s plastickou trhavinou místo koz, důmyslné pasti jako ve starých hrobkách, pohyblivé kameny v jeskyních.“

„Něco jako Indiana Jones?“

„Tak něco.“

Dan se zamyslel, pak vzal ze stolu skleničku s Jackem a hodil ji do sebe.

„Jak je to nebezpečné?“

„Šance na přežití odhaduji na padesát procent.“

„No, o nohy už přijít nemůžu,“ řekl potom.

„O ty ne. Ale můžeš přijít o mozek.“

„Na ten seru.“

18.

Když jsem se vrátil z Washingtonu, první, co jsem udělal, bylo, že jsem si sedl k notebooku a otevřel poštu. Obrysy

toho týmu se mi začaly Danovým souhlasem rýsovat a já byl zvědav, jestli zareagovali Zoe a Trish 3000.

Zoe nezareagovala. Za to Trish ano. Stálo tam:

SEŠ ASI NĚJAKEJ POŠUK, NE?

Nebylo to zrovna nejoptimističtější sdělení, ani odpověď, jakou jsem si představoval, ale aspoň něco. Aspoň komunikuje. Naťukal jsem okamžitě odpověď.

JASNĚ ŽE JSEM POŠUK. JINAK BYCH TAM NELEZL. DÁVÁM DOHROMADY TÝM ČTYŘ LIDÍ. MŮŽEŠ BÝT JEDNÍM Z NICH. V PŘÍPADĚ ZÁJMU OČEKÁVÁM ODPOVĚĎ BĚHEM DVOU HODIN. JEN PRO OTRLÉ.

Odklikl jsem to a poslal do kybersvěta.

Odpověď přišla dřív, než jsem si stačil nalít panáka.

CYBRAIN JE VÍC JAK ROK ODPOJENÝ OD VNĚJŠÍHO SVĚTA.

Naťukal jsem odpověď:

JÁ VÍM. BYL JSEM JEDNÍM Z INICIÁTORŮ TOHO ODPOJENÍ. BUDE OVŠEM NA DVĚ MIKROSEKUNDY OPĚT PŘIPOJEN. DALŠÍ INFORMACE JSOU PŘÍLIŠ DŮVĚRNÉ NA MAILOVOU POŠTU. NEMOHLI BYCHOM SE SETKAT?

OČ TI JDE?

O NIC. POKUD TĚ TO NEZAJÍMÁ, OMLOUVÁM SE, ŽE JSEM OBTĚŽOVAL.

Pak jsem ještě chvíli čekal u monitoru, jestli se přece jenom nechytí, ale žádná další zpráva už nepřišla. Otráveně jsem se zvedl a šel si do kuchyně nalít dalšího panáka. Přemýšlel jsem, na koho bych se mohl ještě obrátit ohledně doporučení jakékoliv dalšího počítačového hráčského šílence, protože Tom Styler měl pravdu. Někoho takového bych měl

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.